

HALINA
PAWLOWSKÁ

JAK BLBÁ,
TAK ŠIROKÁ

motto

motto

HALINA
PAWLOWSKA'

JAK BLBA',
TAK ŠIROKA'

Praha 2014

© Halina Pawlowská, 2006
Cover illustration © Erika Bornová, 2014

ISBN 978-80-267-0194-1

Moji milí čtenáři,

napsala jsem vám o tom, jak mám ráda svou maminku, své děti a svého muže. Jak se mi nechce zas tak kór moc pracovat, ale chci mít spoustu peněz a bojím se umřít. A taky se bojím, aby vás to, co jsem napsala, bavilo číst. Protože kdyby ne, tak bych byla tak smutná, že bych... že bych snědla všechno, na co bych přišla!

Mladost radost

Moje máma mi včera svým přísným hlasem pravila: „Naše Vánoce byly kdysi takové hezké... i ty jsi tehdy, na to už si nikdo nemůže ani pamatovat, byla taková hezká...”

Vánoční balada o hnusných mužích

Je předvánoční čas. Všude nazdobené stromčky, chvojí voní, svíčky plápolají a prodlužují nejkratší dny v roce... Je to dojemné. Ale ne pro mé kamarádky. Tři z nich se teď utápějí v depresích. Proč? Protože Alenu opouští manžel. To slovo – opouští – je na místě. Manžel Aleny si totiž nesbalil kufry, pouze Aleně sdělil, že ji duší i srdcem opustil už dávno a že jeho tělo ji opustí přesně v ten okamžik, až nebude mít tolik práce a najde si nějaký pohodlný byt. Manžel Aleně řekl, že ho velmi zklamalo, jakou má zlou povahu, a že proto teď chodí s o deset let mladší slečnou, která je z hloubi svého nitra dobrá jako horský potůček...

Jája má depresi, protože přestala být za-

milovaná do Viktora. Viktor je její milenec, s kterým Jája už tři roky chodí za zády svého manžela Vítězslava. Viktor je do Jáji zamilovaný stále, stále jí telefonuje, chce ji vidět, drží ji za ruku a líbá ji v dopravních prostředcích. Jája má ale pocit, že jejich milostné vzplanutí pohaslo pod silou společných nákupů, že jiskru lásky zdusily víkendové honičky za kulturním obohacením... Jája se chtěla s Viktorem jednoduše milovat, vyrazet erotické vzlyky, spojit své nohy na Viktorových zádech a cítit v sobě Viktorovo mužství jako nejpevnější bod svého světa... Viktor chtěl s Jájou vybírat nepomačkanou zeleninu v supermarketu a vstřebávat krásu komorního koncertu s komorním orchestrem...

Monika si s blížícím Štědrým dnem čím dál víc připomínala okamžiky, kdy ještě chodila s padouchem Josefem. Padouch Josef byl o dvacet let starší než Monika, měl astma a šelesty na srdci, zlobil ho tlak a děsil se mrtvice. Padouch Josef s Monikou neprovozoval žádný sex, protože mu hrozil infarkt. Monika se čtyři roky třásla o Josefovo zdraví, a proto mu obstarala protekci u věhlasné kardioložky. Právě od téhle kardioložky se Monika dozvěděla, že Josef má už dva roky poměr se ženou, která je ještě o patnáct let mladší než ona.

Dozvěděla se, že Josef na tom zdravotně vůbec není špatně, a že s tou mladicí dokonce plánuje, že si pořídí potomka. Monika o Josefa přerazila tyč od slunečníku a chvíli ho držela na balkoně přes zábradlí hlavou dolů.

Tak. Včera jsme měly summit. Všechny mé přítelkyně na mě koukaly s důvěrou, protože momentálně(!) nejsem zatížená probíhajícím zoufalstvím. Momentálně nikoho nenechávám a momentálně nikdo nenechává mě, a tak mohu relativně racionálně zhodnotit, co budeme se vším tím milostným balastem dělat. Co si budeme sugerovat a co odhodíme do koše definitivního zapomení...

Aleně jsem řekla, že nemá ani trochu zlou povahu, že její manžel je obyčejný děvkař, a že když si ho doma nechá, že prokáže, jak je chápavá a tolerantní. Řekla jsem jí, že závisí jen na ní, jestli chce s nevěrným mužem dál žít, a že muž, který ženu „duševně“ opustí, ale fyzicky u ní setrvává, tak buď od ženy není tak „duševně“ vzdálen, anebo je to pohodlný „sultán“, co touží po harému. Taky to může být vypočítavý lenoch, anebo všechno dohromady...

I když Monika, nafetovaná oblbujícími léky a mátožně usínající v kavárně, o mé pozoruhodné názory vůbec nestála, stejně

jsem jí vnutila ideu, že padouch Josef patří do kategorie největších možných ničemů a že má být vděčná osudu a kardioložce, že se s ním nemusí dál trápit. Zejména proto, že si s ním nic neužívala, jen stárla spolu s jeho předstíraným dědkovstvím, a že teď má konečně šanci najít si plnokrevného chlapíka, který se před ní nebude pořád klepat hrůzou z blížící se smrti, ale popadne ji kolem pasu, krku a kdoví kde ještě.

Tak! A Jáje jsem řekla, že když se člověk zamiluje, tak je to největší dárek, co může dostat, a že když se láska ztrácí, tak se má o ni bojovat, rvát ji z toho mizení zpátky, a teprve až máme ruce sedřené až na kost drásáním té lásky, až když nemůžeme popadnout dech smrtelnou námahou, až když už definitivně ztrácíme půdu pod nohama, teprve tehdy, až nás pohltí vlastní lhostejnost mrazivá jak noc za větru těsně před Ježíškem, teprve tehdy můžeme říct: „Tak sbohem, má lásko,“ a můžeme začít žít jako většina lidí, když se nezmítá v milostných poryvech. Je daleko těžší se zamilovat než nechat se milovat. Obojí je ale rozkošná záležitost, a je proto logické, že teď, v tom chvějivém čase křesťanské vánoční nostalgie, o lásce píšu. Zvlášť když se mé kamarádky trápí a nevěří sobě ani mně, že to hezké je pořád čeká.

Protože, a to včera řekla moje matka, každý si někoho najde, když není duševní krippl.

Mé kamarádky nejsou kriplové, mužů je na světě habaděj a jsou i hodní kluci, kterým je třeba dát šanci.

A teď mi dovolte jeden antifeministický vtip:

Stvořil Bůh Zemi a viděl, že je to dobré. Pak stvořil rostliny a konstatoval, že se mu opravdu povedly. Stvořil zvířata a zjistil, že jsou v pořádku. Pak stvořil muže a usoudil, že i ten je v pohodě. Nakonec Bůh stvořil ženu. Dlouze se na ni zadíval a zamumlal: „No co, tak se holt namaluje!“

Má prosincová rada pro dámy, která platí na všechny muže:

**NEJDŘÍV MU VĚŘ
A PAK HO ZŘEŽ!**

Tebe to tolik nebolí!

Nedávno mě odzbrojila maminka. Opařila jsem si ruku, měla jsem ji ošetřenou od lékaře a v obvazu na pásce a máma mi řekla: „Ty máš ale štěstí, že tebe to tolik nebolí!“ Chápete?! **MĚ TO TOLIK NEBOLÍ!**

Co hodné holky musí vědět

Venku byla dusící mlha. A byla neděle. A neměla jsem rande! A už tři hodiny mi nezavonil mobil! A všechny mé kamarádky rande měly a všechny si myslely, že to je nejdůležitější událost na planetě, a že je to tedy opravňuje k tomu, aby se na mě vykašlaly.

A mně najednou došlo, že jsem nesmírně hodná žena!

Že jsem nejela na hory, jen aby má stará matka nebyla sama doma, že jsem nešla nakupovat jen proto, abych naslouchala výlevům mé opuštěné sestřenice, že jsem místo na masáž šla s mým sportovně založeným mužem na procházku, že jsem spolužačce pomohla se zaměstnáním a že jsem kolegyni našla paní na hlídání. Došlo mi, že i když jsem od přírody líná, že pracuju neustále jak idiot, jen aby mé děti nemusely pohnout prstem...

A došel mi drsný fakt, že se mnou ale nikdo nezůstává, že mě nikdo neposlouchá, že se mnou nikdo nechodí, nepomáhá mi a taky se nikdo nesnaží do mě vrazit všechny svoje prachy!

Došlo mi, že jsem sice nejhodnější ze všech, ale že jsem taky největší chudák.

A tak jsem se chtěla zabít. Oběsit se anebo do sebe nacpat prášky. Anebo se utopit.

Slzy se mi ostatně po tvářích valily stejně mocně jako mlha za oknem a byly tak horké, že jsem si je ve vaně musela zředit studenou vodou... Chvilí jsem se jen tak macerovala. Bilancovala jsem, jestli jsem na někoho nezapomněla. Jestli náhodou neexistuje někdo stejně hodný jako já.

Na nikoho jsem nepřišla.

Zaklonila jsem hlavu. Abych ji mohla ponořit, musela jsem se posunout hloub. Nešlo to. Byla jsem pod tlakem. Doslova. Přilepená ke dnu jako obrovská přísavka. Jako čistící zvon, když uvízne v záchodové míse... Asi deset minut jsem se zmítala ve snaze se odloupnout. Mé tělo měnilo tvar jak nestvůra ze sci-fi filmu. Pak jsem odmlaskla. Tak mocně, že z vany vyšplouchla vlna tsunami a zaplavila koupelnu. A odplavila mou sebelítost. Dostala jsem vztek. Když na mě nikdo nemyslí, tak na sebe

budu myslet JÁÁÁ! Když pro mě nikdo nic nedělá, tak pro sebe musím udělat něco sama!

A hned jsem začala tím, že jsem si do vany nalila olej s rozmarýnem, pěnu z levandule a sůl z Mrtvého moře.

A kdyby náhodou zas bylo venku hnusně a vy jste se cítily stejně, tak si připravte koupel a vezměte si do ní tuto knihu. Je v ní totiž všechno, co hodné holky potřebují vědět.

Na krovkách

Nedávno jsem upadla a přišla jsem domů a muž na mě koukal a říkal: „Co se ti stalo?“

„No co by! Upadla jsem.“

Asi jsem vypadala špatně, protože manžel se nevěřícně zeptal: „Jen jednou?!“

Tak mladá, jak dokážu!!!

Mám oteklou nohu. Levou! A nad pravým kotníkem mám tři malilinkaté pupínky, děsně svědí. Buď je to alergie (další!), anebo je to nějaká smrtelná choroba, kterou notabene musím tajit, protože je nakažlivá. A oční víčka mám tak vytahaná, že mi sahají až k pasu, a rýhy od nosu k bradě (ducaté!) se táhnou hluboko až na okostici! A... lokty mám zrohovatělé! (Pozitivní je, že nejen všední opotřebovaností, ale taky od toho, jak si dávám ruce na stůl, když sedím v hospodě a u vína hovořím o životě!) A vlasy mám, pochopitelně, bez melíru přirozeně prošedivělé. A mám nadváhu, z které si dělá legraci celý národ!

Můj nový časopis je nejen v mých (žilnatých) rukou, ale je taky pečlivě sledován mezinárodními marketingovými mágy! Těm je asi třicet a jsou tak dynamičtí, že když procházejí místností, dělá se za nimi vítr.

Pro mágy neplatí žádné: „Konečně čtyřicet!“ Mágové tvrdí: „Když seš stará, umři!“

Mágové mají na mysli, že nárok žít májí pouze maximálně dvacetileté blondýny s úsměvem tak širokým, že připomíná splašeného koně!

Svět ale přece bojuje proti rasismu! Bojuje proti terorismu! Protestuje proti nadnárodním korporacím a snaží se zabránit znečištěnému ovzduší! Svět už přece nechce žádné koncentráky, gulagy a diktatury! A proto se ptám: Jak je možné, že NÁS, KRÁSNÉ, VÝKONNÉ A VYZRÁLÉ ženy, úplně legálně a masově likvidují fašističtí pedofilové?!

Možná (a to předpokládám na základě historie) chybí k našemu otevřenému boji otevřená výzva. Výzva založená na odhalené pravdě.

A tak teď veřejně sděluji:

Chci být právoplatným člověkem, i když už nežiju ztrátou panenství!

I když už nežiju akné a snowboardem!

I když už nežiju hip-hopem!

I když už nežiju zrádnými spolužačkami!

I když už nežiju prvním honorářem!

I když už nežiju skatem a zorbingem!

I když už nežiju první nevěrou, prvním orgasmem a prvním zaměstnáním!

I když už nežiju prázdninovou láskou!

I když už nežiju modelingem, shoppingem, chatem a netem!

I když...

Ach Bože! **I když už nežiju!**

P. S.: A protože jsem pochopila, že mezinárodní marketingoví mágové mají naprostou pravdu, tak vám musím říct, že mému čtyřletému psu Edovi je (pro jistotu!) oficiálně teprv rok!

Můj happy end

V televizi mě zaujal Jack Nicholson ve filmu *O Schmidtovi*. Nejdřív jsem byla přesvědčená, že ten film je vrchol frustrace, nakonec jsem byla potěšená až jásavým optimismem. Už několik let přemýšlím, že bych napsala další scénář. Komedii se strašlivými konci. Vím přesně zatím jen to, že tam bude vedlejší roli hrát papoušek, který musí umět větu: „Sežerrrru tě, protože jsem aligátorrr!“

Děsně veselej tejden aneb Pár křečovitých vzpomínek

Nedávno jsem napsala velice pochmurný sloupek o smutku. Kompenzuji proto černo-tu své duše a pokusím se dnes psát něco veselého. O veselí zkrátka. Jako první mě napadlo, že existuje Veselí nad Lužnicí, a taky jsem si vzpomněla, jak jsem kdysi byla průvodkyní na hradu Pecka a tam je nad bránou místnost, které se říká „Veselka“. A to proto, že jednou se jacísi útočníci rozhodli hrad dobýt, a protože je na kopci

skoro nedostupný, tak se rozhodli, že nechají obránce vyhladovět. Ale na hradě byl chytrý muž, který se rozhodl dobyvatele doběhnout. A uspořádali tam fingovanou svatbu. A útočníci nechtěli bránit křesťanskému manželskému aktu, dohodli se na klidu zbraní a na hradě fingovaně řinčeli nádobím a bujaře se (jako) veselili. K pití a jídlu nic neměli, ale přesto panoš útočníkům přinesl jako poděkování pár kousků pečeného masa a víno. To poslední, co se na hradě našlo. A útočníci usoudili, že hrad s takovými zásobami se hned tak nevzdá, ztratili nervy a odtáhli...

Časté české příjmení je Veselý, ale já si myslím, že Češi zas tak kór moc veselí nejsou. Občas dokonce docházím k smutnému přesvědčení, že je dost popouzí, když je veselý někdo jiný. Byla jsem tuhle na večírku a měla jsem dobrou náladu a najednou se ke mně přitočila jedna známá a s krajní nedůvěrou se zeptala: „Halino, ty se pořád tak směješ... Ty něco bereš?!“

Ostatně já jsem se tuhle taky extra nasmála. Byla jsem na chodbě České televize, těsně před natáčením jsem měla, a hnala se ke mně jedna známá produkční a na kilometry daleko křičela: „Halino, ty máš úžasnou paruku! Vůbec bych nepoznala, že to nejsou tvoje vlasy!“